

ЛУИДЖИ ГОНФАЛОНИЕРИ ПЪТЕШЕСТВИЕ ПО ЛУНАТА

Превод от неизвестен език: [Неизвестен], 1966

chitanka.info

Лунният свят е малък и негостоприемен. Слънцето свети там с дива ярост, скалите се нагряват до +134 градуса и се пукат като керамика на огън. Когато след лунния ден настъпи лунната нощ, топлината, насъбрана през деня, бързо се разсейва в пространството и нажежените скали изстиват почти до –150 градуса.

Това са климатите (ако може тъй да се нарекат условията на Луната) на Сахара и Арктика, които ритмично се сменят всеки петнадесет дни.

Както е известно, повърхността на Луната е доста малка. Двата американски континента имат обща площ 41 млн.кв.км, а Луната — всичко 36 млн.кв.км. Необходими са 49 луни, за да се получи обем, равен на земния.

Но тъй като нашият спътник има не твърде голяма плътност, необходимо би било да се съединят 81 луни, за да може тяхното тегло да се сравнява със земното. Поради малката маса силата на тежестта на Луната е незначителна и представлява само една шеста от земната. Човек с тегло 60 кг на Луната ще тежи всичко 10 кг, но неговата мускулна сила ще си остане непроменена. Това ще му позволи леко да прави големи скокове на дължина и височина. От само себе си се разбира, че тези скокове ще бъдат бавни.

На изкуствения спътник на Земята, способен да преодолее силата на притеглянето, създавано от небесното тяло, е необходимо да се придаде скорост, която астрономите наричат „скорост на отлитането“. На Земята тази скорост е около 40 хил.км в час, а на Луната — 8600 км в час. Лунната атмосфера е много разрежена и нейното налягане представлява само хилядни части от земното. Отсъствието на забележима атмосфера е резултат от малката сила на лунното притегляне.

В тук отпечатаната карта на Луната е набелязан вероятният маршрут за пътешествие по нея на бъдещите космонавти. Космическият кораб ще кацне някъде в района на залива на Дъгите на голямото лунно море на Дъждовете. Заливът на Дъгите е бил създаден от древен колосален кратер, южният край на който е залят с лава от морето на Дъждовете. На север той се затваря от нос Араклид. Почвата на залива е лава със студен небесносин цвят; тя прилича на огромен айсберг, покрит с тънък слой лавен прах. Под резките лъчи на Слънцето лунната почва заслепява очите и космонавтът няма да види

ярко африканско небе, както би могло да се очаква. Над него ще се простира черна кадифена мантия, на която релефно ще се открояват звездите, без характерното за земното небе блещукане. Поради липсата на атмосфера или молекули, които разсейват слънчевата светлина и гасят светлината на другите звезди, на лунното небе едновременно със Слънцето се виждат и многобройни звезди. Слънцето се откроява на черното небе със своята яркожълта светлина. Около неговия диск пламти корона от нажежена атмосфера — зелено-сребриста със жълт оттенък по края на Слънцето. Короната пламти с гигантски, сякаш дишащи пламъци, които могат да се простират на огромни разстояния.

Ние ще пътешествуваме по Луната на специални всъдеходи с неголеми атомни двигатели.

Всъдеходите излизат от залива на Дъгите в западна посока, като от лявата им страна е планинската верига, която ги отделя от морето на Студа, и се отправят по-нататък, пресичат Алпите, след това долината, представляваща огромна гънка, широка 10 км и дълга 150 км, прорязваща две планински вериги. Този удивителен прав път е проправен от огромен метеорит, разорал лунната повърхност и разрушил по пътя си част от Алпите. За да се стигне до тази долина, всъдеходите трябва да преминат цялата северна част на морето. Прахът, покриващ лавата, може да бъде син, зелен, сив, оловен, а понякога червеникав или ослепително бял. Преминавайки 400 км, пътешествениците ще видят на хоризонта заострен обелиск. Това е Пико, планината, висока 2000 м със стръмни склонове. Тя се издига на стотици километри от първите разклонения на Алпите. Няколко часа след като преминем планината Пико, ние ще се доберем до подножието на Алпите, които се издигат на височина 400 м. Тази верига се простира на 200 км. Точно в центъра ѝ се открива огромен разрез, своеобразен грандиозен коридор. Това е Валът, съединяващ морето на Дъждовете с морето на Студа. Всъдеходите на космонавтите се устремяват смело в този тесен проход. Но да продължим по-нататък, като свърнем на юг в посока към морето на Яснотата, граничещо с Кавказките планини, и да се приближим до кратера Евдокс. Оттук пред нас се открива равнина, разстилаща се на повече от 1600 км.

Слънцето се приближава към залез. Ние решаваме да прекараме лунната нощ, която продължава 13 земни денонощия, в укритие. На юг в морето на Нектара се появява голям полусрилат кратер, до

подробности наподобяващ залива на Дъгите. В неговата южна част ние ще намерим пещера, в която ще си построим херметическа кабина. Топлина ще ни осигури нашият малък атомен реактор.

С изгрева на слънцето пътешествието продължава. Сега неравната почва не позволява използването на всъдеходите и космонавтите продължават по-нататък пеша. Използвайки малки ракетни двигатели, те извършват огромни скокове, леко преодолявайки трудно проходимите места. За да стигнем до кратера Тихо, където ни очаква космическият кораб, ние трябва да преодолеем зона от 1400 км, изровена от кратери с различна големина и веригата на Алтайските планини. Събраните образци почва, рисунките и фотографите на релефите ще позволят по-късно да се установи произходът на кратерите.

И тъй, ние пътешествуваме по широки каменни пояси, ослепяващи погледа като хиляди огледални отражения. В продължение на целия път биолозите събираха образци от скали и прах, стремейки се да ги вземат от най-недостъпните места. Възможно е на лунната повърхност да бъдат намерени известни на нас органически молекули. И ако условията биха се оказали подходящи, то и там вероятно би могъл да възникне живот.

Космонавтите вече виждат чакащия ги космически кораб.

Струите, излитащи от соплата на неговите двигатели, вдигат облаци прах, но не произвеждат никакъв шум — на мъртвата планета няма атмосфера. След време на Луната ще прелетят други хора. Те ще пренесат материали за построяването на първата лунна станция.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 6/1966

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.